ॐ

## श्री परमात्मने नमः

## ।। अथ षोडशोऽध्यायः ।।

# अध्याय सोळावा

योगेश्वर भगवान श्रीकृष्णांची एखाद्या विषयावर भाष्य करण्याची विशिष्ट शैली आहे. त्यांची एक विशिष्ट पद्धत आहे. प्रथम त्या विषयाच्या वैशिष्ट्याचा उल्लेख करतात. तो उल्लेख पण असा असतो की लोक त्या विषयाकडे आकर्षित होतात. त्यानंतर त्या विषयाचे ते विवरण करतात. उदाहरणासाठी 'कर्म' हा विषय घ्या. त्यांनी दुसऱ्या अध्यायातच अर्जुनाला कर्म करण्याची प्रेरणा दिली. कर्मासाठी प्रोत्साहित केले. तिसऱ्या अध्यायात त्यांनी सूचित केले की, 'अर्जुना निर्धारित कर्म कर' पण निर्धारित कर्म म्हणजे काय? ते स्पष्ट करताना त्यांनी सांगितले की, यज्ञाची प्रक्रिया म्हणजेच कर्म होय. परंतु त्यांनी यज्ञाचे स्वरूप प्रथम न सांगता प्रथम त्यांनी तो यज्ञ कोठून आला आणि तो मनुष्याला काय देतो ते सांगितले. पुढे चौथ्या अध्यायात तेरा-चौदा विधी सांगून यज्ञाचे स्वरूप स्पष्ट केले व सांगितले की हे यज्ञविधी म्हणजेच कर्म होय. येथे कर्माचेही स्वरूप अगदी स्पष्ट केले व सांगितले की, कर्माचा शुद्ध अर्थ म्हणजे योग, चिंतन, आराधना व हे शुद्ध कर्म मनुष्याचे मन व इंद्रियांच्या क्रियांनी संपन्न होते.

या प्रकारे नवव्या अध्यायात त्यांनी दैवी आणि आसुरी संपदेवर भाष्य केले आहे. त्यांचे वैशिष्ट्य सांगताना ते म्हणाले की अर्जुना, आसुरी स्वभावाचे लोक मला तुच्छ लेखतात. मी मनुष्यशरीराचा आधार आहे कारण मनुष्यशरीरामुळेच मला ही स्थिती प्राप्त झाली आहे. परंतु आसुरी स्वभावाचे मूढ लोक मला भजत नाहीत. या उलट दैवी संपदेने युक्त असणारे भक्तजन अनन्य श्रद्धेने माझी उपासना करतात. तथापि दैवी व आसुरी या दोन्ही

संपदांचे स्वरूप, त्यांची रचना या गोष्टींबाबत त्यांनी अद्याप चर्चा केली नाही. आता अध्याय सोळाव्यामध्ये त्या दोन्ही संपदांचे स्वरूप स्पष्ट केले आहे. यामध्ये प्रथम त्यांनी दैवी संपदेचे लक्षण सांगितले आहे.

**श्रीभगवानुवाच**

**अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः।**
**दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम्।।१।।**

निर्भयता, अंतःकरणाची शुद्धता म्हणजेच सात्त्विकता, तत्त्वज्ञानासाठी ध्यानात दृढ स्थिती किंवा निरंतर निष्ठा, सर्वस्वाचे समर्पण, इंद्रियांचा निग्रह, यज्ञाचे आचरण, ( जे स्वतः श्रीकृष्णांनी चौथ्या अध्यायात सांगितले आहे ) संयमाग्नीमध्ये हवन, इंद्रियाग्नीमध्ये हवन, प्राण-अपानात हवन आणि शेवटी ज्ञानाग्नीमध्ये हवन, अर्थात आराधनेची प्रक्रिया जी केवळ मन व इंद्रियांच्या अंतरंगातील प्रक्रियेने संपन्न होत असते. तीळ, जव, वेदी इत्यादी सामग्रीनी होणाऱ्या यज्ञाचा गीतोक्त यज्ञाशी काही संबंध नाही. श्रीकृष्णांनी अशा कोणत्या कर्मकांडाला यज्ञ म्हटलेले नाही. स्वाध्याय अर्थात स्वस्वरूपाकडे वळण देणे तसेच 'आर्जवम' शरीर आणि इंद्रियांसहित अंतःकरणाची सरळता -

**अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम्।**
**दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरचापलम्।।२।।**

अहिंसा म्हणजेच आत्म्याचा उद्धार ( आत्म्याला अधोगतीकडे नेणे म्हणजेच हिंसा होय. श्रीकृष्ण म्हणतात - जर सावधानपूर्वक कर्मामध्ये निमग्न राहिलो नाही तर मी या संपूर्ण प्रजेला ठार मारणारा किंवा संपूर्ण प्रजेचा नष्टकर्ता आणि वर्णसंकरकर्ता ठरेन. आत्म्याचा शुद्ध वर्ण आहे - परमात्मा! त्याचे प्रकृतीमध्ये भरकटणे म्हणजे वर्णसंकर होय, आत्म्याची हिंसा करणे होय आणि आत्म्याचा उद्धार म्हणजे अहिंसा होय ) सत्य ( सत्य म्हणजे यथार्थ आणि प्रिय भाषण नव्हे. तुम्ही जेव्हा म्हणता की हे वस्त्र माझे आहे, तेव्हा तुम्ही खरे बोलत असता का? यापेक्षा अधिक खोटी गोष्ट आणखी कोणती असेल? जर शरीरच आपले नाही, ते नश्वर आहे तर मग त्या शरीराला आच्छादणारे वस्त्र आपले आहे असे कसे म्हणता येईल? वास्तविक सत्याचे

स्वरूप योगेश्वरांनी स्वतः सांगितले आहे की, अर्जुना, सत्य वस्तूचा तिन्ही काळात अभाव असत नाही. आत्मा हेच सत्य आहे, तेच परम सत्य आहे - या सत्यावरच सतत लक्ष ठेवणे. ), क्रोधाचा अभाव, सर्वस्वाचे समर्पण, शुभाशुभ कर्मफलाचा त्याग, चित्ताचे निरंतर स्थैर्य ( चित्ताच्या चंचलतेचा अभाव ), लक्ष्याचा विपरीत असणारी निंद्य कृत्ये न करणे, सर्व प्राणिमात्रांच्या ठिकाणी दयाभाव, इंद्रियांचा विषयांशी संयोग झाल्यानंतरही त्यामध्ये आसक्त न होणे, कोमलता, आपल्या लक्ष्यापासून विमुख वाटणारी लज्जा, निरर्थक चेष्टांचा - क्रियेचा अभाव तसेच -

**तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता।**

**भवन्ति सम्पदं दैवीमभिजातस्य भारत।।३।।**

तेज ( जे एकमात्र ईश्वरात आहे. त्या तेजाने तो कार्य करीत असतो. महात्मा बुद्धांची दृष्टी अंगुलीमालावर पडताच त्याचे विचारात बदल झाला. हा त्या तेजाचा परिणाम होता; ज्याच्यामुळे कल्याणाची निर्मिती होते. ते तेज बुद्धामध्ये होते. ) क्षमा, धैर्य, शुद्धता ( पावित्र्य ), मनात शत्रुत्वाची दुष्ट भावना नसणे, अभिमान नसणे, हे सर्व दैवी संपदेची लक्षणे आहेत. या प्रकारे दैवी संपदेची सव्वीस लक्षणे सांगितली आहेत. ती सर्वच्या सर्व योगसाधनेत परिपक्व असणाऱ्या पुरुषामध्ये दिसून येतात. हे अर्जुना, आंशिक रूपाने ती तुझ्यामध्येही निश्चितपणे आहेत. तसेच आसुरी संपदेने युक्त असणाऱ्या मनुष्यालासुद्धा कल्याणाचा अधिकार असतो. आता आसुरी संपदेची प्रमुख लक्षण सांगताना ते म्हणतात -

**दम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च।**

**अज्ञानं चाभिजातस्य पार्थ सम्पदमासुरीम्।।४।।**

हे पार्था, दांभिकपणा, घमेंड, अभिमान, क्रोध, कठोर वाणी आणि अज्ञान हे सर्व आसुरी संपदेने युक्त असणाऱ्या पुरुषाची लक्षणे आहेत. या दोन्ही संपदांचे कार्य काय असते?

**दैवी सम्पद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता।**

**मा शुचः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव।।५।।**

या दोन्ही प्रकारच्या संपदांमध्ये दैवी संपदा तर **'विमोक्षाय'** मोक्षाला कारण होते; आणि आसुरी संपदा बंधनाला कारण होते असे समजले जाते. हे अर्जुना तू दैवी संपदेच्या गुणांनी युक्त आहेस, तेव्हा तू शोक करू नकोस. तुला मोक्षप्राप्ती होईल अर्थात् तू मला प्राप्त होशील. या संपदांचा वास कोठे असतो?

**द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर एव च।**
**दैवो विस्तरशः प्रोक्त आसुरं पार्थ मे शृणु।।६।।**

हे अर्जुना, ह्या लोकी प्राण्यांचे स्वभाव दोन प्रकारचे असतात. एक देवांसारखा सद्‌गुणी-दैवी संपदेने युक्त असणारा व दुसरा असुरांसारखा म्हणजे आसुरी गुणांनी युक्त असणारा. जेव्हा हृदयात दैवी संपदा कार्यान्वित असते तेव्हा तो मनुष्यच देवता असतो आणि जेव्हा मनुष्याच्या हृदयात आसुरी संपदेचे प्राबल्य होते तेव्हा तो मनुष्य असुर असतो. सृष्टिमध्ये फक्त या दोनच जाती असतात. मग मनुष्य अरब देशात जन्माला येवो की ऑस्ट्रेलियात जन्माला येवो. या दोन प्रकारचीच माणसे जन्माला येतात. आतापर्यंत दैवी संपत्तीने युक्त असणाऱ्या लोकांचा स्वभाव विस्ताराने सांगितला. आता आसुरांचा स्वभाव माझ्याकडून श्रवण कर -

**प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरासुराः।**
**न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते।।७।।**

हे अर्जुना, आसुरी स्वभावाचे लोक **'कार्यम् कार्य'** म्हणजे धर्माच्या ठिकाणी-कर्मामध्ये प्रवृत्त होणे आणि अधर्माच्या ठिकाणी निवृत्त होणे हे जाणत नाहीत. त्यामुळे त्यांच्यामध्ये ना पावित्र्य असते, ना सदाचरण, ना सत्याबद्दल आस्था असते. मग त्या पुरुषांचे विचार कसे असतात?

**असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम्।**
**अपरस्परसम्भूतं किमन्यत्कामहैतुकम्।।८।।**

हे आसुरी प्रवृत्तीचे लोक म्हणतात की, हे जग आश्रयरहित-निराधार आहे. ते असत्य आहे. हे ईश्वररहित आहे. स्त्रीपुरुषांच्या परस्पर संयोगातून आपोआप निर्माण झाले आहे. म्हणून ते फक्त भोग भोगण्यासाठी आहे. याशिवाय या जगात दुसरे काय आहे?

**एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः।**
**प्रभवन्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽहिताः।।९।।**

अशा मिथ्या दृष्टिकोणाचा अवलंब केल्याने ज्यांचे ज्ञान नष्ट झाले आहे; ते अल्प बुद्धी, उग्रकर्मी, अपकारी, पातकी लोक जगताच्या नाशासाठीच उत्पन्न होतात.

**काममाश्रित्य दुष्पूरं दम्भमानमदान्विताः।**
**मोहाद्गृहीत्वासद्ग्राहान्प्रवर्तन्तेऽशुचिव्रताः।।१०।।**

दांभिकपणा, अहंपणा व उन्मत्तपणा यांनी युक्त असलेले लोक, कधीही तृप्त न होणाऱ्या कामवासनेचा आश्रय करून, अज्ञानाने चुकीचे विचार-सिद्धांत मनात योजून, अशुभ तसेच भ्रष्ट व्रते या जगात करण्यास प्रवृत्त होतात. ते व्रत करतात; पण ते भ्रष्ट-पापाचरण करणारे असतात.

**चिन्तामपरिमेयां च प्रलयान्तामुपाश्रिताः।**
**कामोपभोगपरमा एतावदिति निश्चिताः।।११।।**

ते अंतिम श्वासापर्यंत अनंत चिंता वाहत जगतात आणि विषयभोगामध्ये तत्पर असणारे ते 'बस, जीवनात हाच एकमेव आनंद आहे' असे मानतात. त्यांना असे वाटते की जितके शक्य आहे तितका भोगसंग्रह करा-कामोपभोग हेच अंतिम साध्य आहे. त्याच्यानंतर काहीही नाही.

**आशापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः।**
**ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान्।।१२।।**

आशारूपी शेकडो फासांनी ( एका फासाने लोक मरून जातात. येथे शेकडो फासांनी ) बांधले गेलेले-बद्ध झालेले, कामक्रोध परायण असलेले, विषयभोगांच्या पूर्तीसाठी अन्यायाच्या मार्गाने पुष्कळ द्रव्यसंचय करण्याची हाव धरतात. त्यामुळे धनाच्या लोभाने रात्रंदिवस ते असमाजिक कामे करण्यास प्रवृत्त होतात. ते पुढे म्हणतात -

**इदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्स्ये मनोरथम्।**
**इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम्।।१३।।**

ते असा विचार करतात की, आज मी इतके मिळविले आहे, आता माझे मनोरथ मी तडीस नेईन. माझ्याजवळ आज इतके धन आहे. आणखीही एवढे धन मी मिळवेन.

**असौ मया हतः शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि।**
**ईश्वरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं बलवान्सुखी।।१४।।**

या शत्रूस आज मी ठार केले आता दुसऱ्या शत्रूंनाही मी ठार करेन. मीच ईश्वर आहे, मीच ऐश्वर्य भोगणारा आहे. मीच सिध्दींनी युक्त, बलवान आणि सुखी आहे.

**आढ्योऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया।**
**यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्य इत्यज्ञानविमोहिताः।।१५।।**

मी मोठा धनवान आहे, मी कुलीन आहे, माझ्यासारखा दुसरा कोण आहे? मी यज्ञ करेन, मी दान देईन, ? ते मोहित झालेले असतात. पण यज्ञ, दान या गोष्टींही अज्ञानमूलक समजायच्या का? पुढे सतराव्या श्लोकात योगेश्वरांनी ते स्पष्ट केले आहे. अर्थात एवढ्यावरच ते थांबत नाहीत. जे अनेक भ्रांतीची-भ्रममूलक विचारांची शिकार बनलेले असतात, अशा लोकांविषयी योगेश्वर म्हणतात -

**अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृताः।**
**प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ।।१६।।**

अनेक प्रकारच्या कल्पनांनी चित्त भ्रमण पावलेले, मोहरुपी जाळ्यात गुरफटलेले, विषयभोगांत अत्यंत आसक्त असणारे व आसुरी वृत्तीचे लोक शेवटी अपवित्र अशा नरकात पडतात. पुढे श्रीकृष्णांनी स्वतः 'नरक' म्हणजे काय ते सांगितले आहे.

**आत्मसम्भाविताः स्तब्धा धनमानमदान्विताः।**
**यजन्ते नामयज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम्।।१७।।**

आपल्या स्वतःला श्रेष्ठ समजणारे संपत्ती व मान यांच्या मदाने उन्मत झालेले हे अहंकारी लोक शास्त्रविधींचे अनुसरण न करता केवळ

नावापुरते यज्ञ करून त्या द्वारे दांभिकपणाचेच यजन करतात. त्याला यज्ञ म्हणायचे का?

नाही. ते खरे यज्ञ नव्हेत. कारण त्यांचे यज्ञ विधीपूर्वक नसतात. यज्ञाचे विधी योगेश्वर श्रीकृष्णांनी स्वतः सांगितले आहेत. ( अध्याय ४/२४-३३ तसेच अध्याय ६/१०-१७ )

**अहङ्कारं बलं दर्पं कामं क्रोधं च संश्रिताः।**
**मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयकाः।।१८।।**

ते दुसऱ्यांची निंदा करणारे, अहंकार, सामर्थ्य, घमेंड, कामवासना आणि क्रोध या दुर्गुणांनी भरलेले लोक आपल्या स्वतःच्या व दुसऱ्याच्या शरीरात स्थित असणाऱ्या माझ्या परमात्म्याचा द्वेष करतात. शास्त्रविधीने परमात्म्याचे स्मरण हा एक यज्ञ आहे. जे ह्या विधींना सोडून केवळ नावापुरते यज्ञ करतात किंवा यज्ञाच्या नावावर काही ना काही भलतेच करतात, ते आपल्या व दुसऱ्यांच्या शरीरात वास करणाऱ्या मज परमात्म्याचा द्वेष करणारे असतात. ते लोक द्वेष व निंदा करीतच राहतात आणि तरीही ते तरून जातात का? वाचू शकतात का? यावर श्रीकृष्ण सांगतात - नाही.

**तानहं द्विषतः क्रूरान्संसारेषु नराधमान्।**
**क्षिपाम्यजस्त्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु।।१९।।**

माझा द्वेष करणाऱ्या त्या घोर, पापी, क्रूरकर्मी नराधमांना मी या सृष्टीमधील आसुरी योनीमध्ये कायमचा ढकलून देत असतो. जे शास्त्रविधींना सोडून यजन करतात ते पापयोनी आहेत, ते सर्वांमध्ये अधम आहेत. अशा लोकांना क्रूरकर्मी असे म्हंटले जाते. यांच्याशिवाय अन्य कोणी अधम नाहीत. मागे त्यांनी सांगितले की अशा प्रकारचे अधर्म कृत्य करणाऱ्या अधमांना मी नरकात ढकलून देत असतो, हाच नरक होय. साधारणतः बंदिवानाच्या यातना भयंकर असतात आणि येथे तर कायम आसुरी योनीत खितपत पडणे किती भयंकर आहे व म्हणूनच दैवी संपदा प्राप्त करण्यासाठी प्रयत्नशील राहिले पाहिजे.

**आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि।**
**मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम्।।२०।।**

कौन्तेय, हे मूर्ख लोक जन्म-जन्मान्तरापर्यंत आसुरी योनीला प्राप्त होतात. ते मला प्राप्त होत नाहीत. उलट अति नीच योनीला प्राप्त होतात, अधम गतीला जातात, ज्याचे नाव नरक आहे. आता नरक कसा उत्पन्न होतो ते पहा.

**त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः।**

**कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत्।।२१।।**

काम, क्रोध आणि लोभ असे तीन प्रकारचे नरकाचे मूल द्वार आहे. ते आत्म्याचा नाश करणारे व त्याला अधोगतीला नेणारे आहेत. म्हणून या तीन गोष्टींचा त्याग केला पाहिजे. त्यांचा त्याग करून काय लाभ?

**एतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः।**

**आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम्।।२२।।**

कौन्तेय, नरकाच्या या तीन द्वारांपासून मुक्त झालेला पुरुष आपल्या परम कल्याणासाठी अशा प्रकारचे आचरण करतो की ज्यामुळे त्याला परमगती प्राप्त होते. अर्थात तो मला प्राप्त होतो. या तीन विकारांचा त्याग केल्यानंतर मनुष्य नियत कर्म करू लागतो व त्याचा परिणाम परम श्रेय असतो. त्यामुळे त्याला श्रेष्ठ गती मिळते.

**यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः।**

**न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम्।।२३।।**

जो पुरुष वरील शास्त्रमार्गाचा त्याग करुन ( अर्थात ते शास्त्र म्हणजे 'इदं गुह्यतम् शास्त्रम्' ( १५/२० ) गीता स्वयं एक पूर्ण शास्त्र आहे, जे स्वतः श्रीकृष्णांनी सांगितले आहे. त्या शास्त्रविधीचा त्याग करुन ) आपल्या इच्छेनुरूप म्हणजे मन मानेल तसे वागतो; त्याला ना सिद्धी प्राप्त होते, ना सुख, ना परमगती प्राप्त होते!

**तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ।**

**ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि।।२४।।**

यासाठी हे अर्जुना, कर्तव्य कोणते व अकर्तव्य कोणते-म्हणजेच मी काय करणे योग्य व काय करणे अयोग्य-ही व्यवस्था जाणून घेण्यासाठी

शास्त्र हेच तुला प्रमाण आहे. शास्त्रविधीमध्ये सांगितलेले नियत कर्म जाणून ते करणे हेच तुला योग्य आहे.

तिसऱ्या अध्यायात योगेश्वर श्रीकृष्णांनी "**नियतं करु कर्म त्वं**" नियत् कर्मावर भर दिला आणि सांगितले की, यज्ञप्रक्रिया हेच नियत् कर्म आहे आणि तो यज्ञ म्हणजे आराधनेच्या विधीविशेषाचे चित्रण आहे. हे शास्त्रविधी मनाचा सर्वथा निग्रह करून साधकाला ब्रह्मामध्ये प्रवेश देववतात. येथे त्यांनी सांगितले की, काम, क्रोध आणि लोभ ही नरकाची तीन मुख्य द्वारे आहेत. या तीन विकारांचा त्याग केल्यानंतरच त्या कर्माचा ( नियत् कर्माचा ) आरंभ होत असतो. या कर्माचे आचरण परमश्रेय व परमकल्याण देणारे असते, हे मी वारंवार सांगितले आहे. बाहेर सांसारिक कार्यात तो जितका व्यस्त असतो, त्यापेक्षाही अधिक काम, क्रोध आणि लोभ त्याच्यामध्ये जास्त गुंतलेला असतो. कर्म ही अशी वस्तू आहे की जी काम, क्रोध आणि लाभ यांचा त्याग केल्यानंतरच तिच्यामध्ये प्रवेश मिळतो. ते कर्म आचरणामध्ये प्रवाहित होते. जो मनुष्य शास्त्रविधींचा त्याग करुन आपल्या इच्छेप्रमाणे आचरण करतो अशा मनुष्याला सुखसिद्धी किंवा परम गती प्राप्त होत नाही. आता कर्तव्य आणि अकर्तव्य यांच्या व्यवस्थेमध्ये शास्त्र हे एकमात्र प्रमाण आहे. तेव्हा शास्त्रविधीच्यानुसार तू कर्म करणे उचित ठरेल आणि ते शास्त्र आहे गीता!

**निष्कर्ष–**

या अध्यायाच्या आरंभी योगेश्वर श्रीकृष्णांनी दैवी संपदेचे विस्ताराने वर्णन केले आहे. ज्यामध्ये ध्यानात निमग्नता, सर्वस्वाचे समर्पण, अंत:करणाचे पावित्र्य, इंद्रियांचा निग्रह, मनाची शांती, स्वरूपाचे स्मरण देवविणारे अध्ययन, यज्ञासाठी प्रयत्न, मनासहित इंद्रियांचे तापणे, अक्रोध, चित्ताचे शांतिपूर्वक प्रवाहित राहणे इत्यादी सव्वीस लक्षणे त्यांनी सांगितली आहेत. ती लक्षणे परमात्म्याच्या समीप पोहोचलेल्या, योगसाधनेत निरंतर प्रवृत्त असणाऱ्या साधकामध्येच ती सर्व दिसून येतात. अल्प प्रमाणात मात्र ही लक्षणे सर्वांमध्ये असतात.

त्यानंतर त्यांनी आसुरी संपदेमध्ये दिसून येणारे काही विकार सांगितले; जसे अभिमान, दांभिकता, कठोरता, अज्ञान इत्यादि! शेवटी त्यांनी सांगितले की, दैवी संपदा तर **'विमोक्षाय'** पूर्ण निवृत्तीसाठी असते, परमपदाच्या प्राप्तीसाठी असते, मोक्षप्राप्तीसाठी असते; तर आसुरी संपदा बंधनाकडे आणि अधोगतीकडे नेणारी असते. अर्जुना, तुझ्यामध्ये दैवी संपदेचे गुण असल्याने तू शोक करू नकोस.

या संपदांचा वास कोठे असतो? यावर श्रीकृष्णांनी सांगितले की, या लोकी माणसांचा स्वभाव दोन प्रकारचा असतो. एक देवतांसारखा आणि दुसरा आसुरांसारखा! जेव्हा दैवी संपदेचे बाहुल्य असते तेव्हा तो मनुष्य देवासारखा असतो व आसुरी संपेदेचे प्राबल्य वाढते तेव्हा तो मनुष्य आसुरासारखा असतो. या सृष्टीमध्ये माणसाच्या फक्त या दोनच जाती असतात. मग तो कुठेही जन्माला येवो किंवा त्याचे काहीही नाव असो, अगर स्वतःला त्याने काहीही म्हणवून घेवो.

त्यानंतर त्यांनी आसुरी स्वभावाच्या लोकांमध्ये असणारी लक्षणे विस्ताराने सांगितली आहेत. आसुरी संपदेचे बाहुल्य असणाऱ्या पुरुषामध्ये कर्तव्य कर्माचा अभाव असतो. ते कर्तव्य कर्मात प्रवृत्त होत नाहीत. तो कर्मामध्ये प्रवृत्त होत नसल्याने त्याच्यामध्ये सत्य प्रवृत्ती असत नाही, अंतःकरणातील पावित्र्य असत नाही, तसेच शुद्ध आचरण असत नाही. त्याच्या मते हे जग आश्रयरहित तसेच ईश्वराशिवाय आपोआप स्त्री-पुरुषांच्या संयोगातून उत्पन्न होते. त्यांच्या मते हे जीवन फक्त भोग भोगण्यासाठी आहे. त्याच्यापुढे काय? हा विचार कृष्णकालात होता व हा प्रश्न सदैव उभाच आहे. केवळ चार्वाकानेच सांगितले आहे असे नाही. जोपर्यंत जनमानसात दैवी-आसुरी संपदेचा चढ-उतार आहे, तोपर्यंत हा प्रश्न राहणार आहे. श्रीकृष्ण म्हणतात की हे मंद बुद्धीचे क्रूरकमी पुरुष सर्वांचे अहित करण्यासाठीच या जगात निर्माण झाले आहेत. ते म्हणतात - मी त्या शत्रूला ठार केले, मी त्याला मारीन, या प्रकारे हे अर्जुना, काम-क्रोधानी युक्त असणारे ते पुरुष शत्रूंना मारत नाहीत; परंतु, आपल्या व दुसऱ्यांच्या शरीरात स्थित असणाऱ्या परमात्म्याचा ते द्वेष करीत असतात. मग अर्जुनाने प्रतिज्ञा करून जयद्रथादीना

मारले का? जर मारले तर मग तो, आसुरी वृत्तीचा आहे, त्या परमात्म्याचा द्वेष करणारा आहे. परंतु श्रीकृष्णांनी अर्जुनाला सांगितले की, तू दैवी गुणांनी युक्त असणारा आहेस, तेव्हा तू शोक करून नकोस. येथे हेही स्पष्ट केले की ईश्वराचा निवास सर्वांच्या हृदयात आहे. तेव्हा हे लक्षात ठेवले पाहिजे की कोणीतरी तुम्हांला सतत पाहात आहे व म्हणून शास्त्रनिर्दिष्ट क्रियेचेच आचरण केले पाहिजे; अन्यथा दंड-त्याचा परिणाम भोगावा लागतो.

योगेश्वर श्रीकृष्णांनी पुनःपुन्हा सांगितले आहे की, आसुरी वृत्तींच्या क्रूर लोकांना मी नरकात फेकत असतो. नरकाचे स्वरूप सांगताना ते म्हणतात - वारंवार नीच - अधम योनीत फेकले जाणे हेच नरकाचे स्वरूप आहे. काम, क्रोध आणि लोभ ही नरकाची तीन द्वारे आहेत. या तीन विकारांवरच आसुरी संपदा टिकून आहे. या तीन गोष्टींचा त्याग केल्यानंतर मी वारंवार सांगत असणाऱ्या कर्माचा आरंभ होतो. कर्म म्हणजे अशी वस्तू आहे की जिचा आरंभ काम, क्रोध व लोभ यांचा त्याग केल्यावरच होत असतो.

सांसारिक कार्यात, मर्यादित स्वरूपात, सामाजिक व्यवस्थांचा निर्वाह करण्यात ते जेवढे गुंग असतात, काम, क्रोध त्यांच्याजवळ तेवढेच अधिक सजलेले-सजवलेले मिळतात. वास्तविक या तीन गोष्टींचा त्याग केल्यानंतरच परममध्ये प्रवेश देणाऱ्या निर्धारित कर्मामध्ये प्रवेश मिळतो. यासाठी मी काय करावे? काय न करावे? या **कर्तृम् अकर्तृम्** व्यवस्थेमध्ये शास्त्र हेच प्रमाण आहे. कोणते शास्त्र? हेच गीता शास्त्र. '**किमन्यैः शास्त्र विस्तरै**', यासाठी या शास्त्राने निर्धारित केलेले विशिष्ट कर्म ( यथार्थ कर्म ) तू कर.

या अध्यायात योगेश्वर श्रीकृष्णांनी दैवी आणि आसुरी अशा दोन्ही संपदांचे विस्तारपूर्वक वर्णन केले आहे व त्यांचे स्थान मानव हृदय आहे असे सांगितले व त्याचे फळही सांगितले.

**ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसम्वादे 'दैवासुरसम्पद्विभागयोगो' नाम षोडशोऽध्यायः।।१६।।**

याप्रमाणे श्रीमद्‌भगवद्‌गीतारूपी उपनिषदातील ब्रह्मविद्यांतर्गत योगशास्त्रातील श्रीकृष्ण आणि अर्जुन यांच्या संवादातील ‘दैवासुर सम्पदविभाग योग’ नावाचा सोळावा अध्याय समाप्त झाला.

**इति श्रीमत्‌परमहंस परमानन्दस्य शिष्य स्वामी अड़गड़ानन्दकृते श्रीमद्‌भगवद्‌गीतायाः ‘यथार्थ गीता’ भाष्ये ‘दैवासुरसम्पद्विभागयोगो’ नाम षोडशोऽध्यायः।।१६।।**

अशा प्रकारे श्रीमत्परमहंस परमानन्दजींचे शिष्य स्वामी अड़गड़ानन्दकृत श्रीमद्‌भगवद्‌गीतेवरील भाष्य ‘यथार्थ गीता’ यामधील ‘दैवासुर सम्पद्विभाग योग’ नावाचा सोळावा अध्याय समाप्त झाला. ।।१६।।

**।।हरि ॐ तत् सत्।।**